

ת"פ 4830/12/15 - מדינת ישראל נגד ד א,

בית משפט השלום באילת

ת"פ 4830-12-15 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד דרור אקלר
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשם:

ד א,
על ידי ב"כ עו"ד אביב סטרול
סנגוריה ציבורית

פסק דין ללא הרשעה

האישום וההרשעה

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בביצוע שתי עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. על פי כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי היו הנאשם וגב' ד א (להלן: "ד"), בני זוג נשואים ולהם ילד משותף בן חודש ימים. ביום 28.4.2015, בסמוך לשעה 23:00, התקשר אביה של ד, מר י ע (להלן: "י") לנאשם, בעקבות דיווח של ד על וויכוח בינה לבין הנאשם. במהלך השיחה איים הנאשם על י כי יפגע בד באומרו: "אני לא רואה בעיניים, ואתה לא יודע מה אני מסוגל לעשות". למחרת, ביום 29.4.2015, הובא הנאשם לתחנת המשטרה באילת, ושם החוקרת קרן שרון הודיעה לו על תנאי שחרורו בערובה. באותו המעמד, איים הנאשם לפגוע בד, באומרו: "אני נשבע לך שאם היא תיקח לי את הילד, אני ארצח אותה".

תסקירי שירות המבחן

3. ביום 11.12.2016 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, במסגרתו נסקרו קורות חייו ומשפחתו, אך בשל צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. נמסר כי הנאשם בן 25, נשוי ואב לילד בן שנה וחצי. מתגורר עם אשתו אצל הוריו בשל קשיים כלכליים, והחל לעבוד בחברת "X" באשדוד. הנאשם השלים 12 שנות לימוד במגמת נגרות ומסגרות, שירת שירות צבאי במשך שנתיים וחצי כמסגר בחיל החימוש עד ששוחרר בשל פציעה ברגלו כתוצאה מתאונה. לאחר שחרורו מהצבא עבד הנאשם בעבודות מזדמנות בעיר אילת. משנת 2015 ועד לאחרונה עבד כמלצר באולם אירועים עד שלדבריו עבר תאונת עבודה והחל לעבוד ב"X". הנאשם הציג מכתב ממעסיקו, שהביע שביעות רצון מתפקודו של הנאשם. הנאשם נעדר עבר פלילי ואין הליך פלילי אחר בעניינו. ביחס לביצוע העבירה הנדונה, טען הנאשם כי התקשה לשלוט בכעסו על רקע כוונתה של אשתו להיפרד

ממנו ולעבור עם הילד לבית אביה, לדבריו בנסיבות האמורות חש חוסר צדק וכעס כלפיה, אך לא התכוון לממש את איומיו. שירות המבחן התרשם שהנאשם קיבל אחריות על ביצוע העבירות והביע צער וחרטה. הנאשם הביע נכונות להשתלב בטיפול קבוצתי בתחום האלימות במשפחה במסגרת השירות. שירות המבחן נפגש עם ד, וזו מסרה כי קודם לאירוע שרר ביניהם מתח על רקע כלכלי, אך שללה אלימות מצדו כלפיה. ד מסרה כי מאז ביצוע העבירות שוקם הקשר הזוגי ביניהם, היא אינה חשה מאוימת והביעה נכונות לתמוך בשילוב הנאשם במסגרת טיפולית. שירות המבחן הביא בחשבון את חומרת העבירה והרקע לביצועה, אל מול מידת האחריות והחרטה שהביע הנאשם והתרשם כי מעצרו של הנאשם וההליך המשפטי היוו גורם משמעותי ומרתיע עבורו, כך שפחת הסיכוי לביצוע עבירות דומות בעתיד. נוכח נסיבותיו של הנאשם, אב צעיר שזו מעורבותו הראשונה והיחידה בפלילים, בעל תפקוד תקין בדרך כלל, שהרשעתו עלולה לפגוע באפשרות תעסוקתו בעתיד, המליץ שירות המבחן לבטל הרשעתו ולהטיל עליו צו מבחן למשך שנה לצורך שילובו בטיפול קבוצתי ייעודי בתחום האלימות במשפחה. כמו כן, הומלץ להטיל על הנאשם התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירה דומה בעתיד כעונש הרתעתי.

4. ביום 9.1.2017 הוגש תסקיר משלים, ביוזמת בית המשפט, וצוין כי הנאשם נמצא מתאים לבצע שירות לתועלת הציבור. שירות המבחן שב על המלצתו לבטל את הרשעת הנאשם בדין, נוכח נסיבותיו האישיות, היותו אב צעיר שזו לו מעורבותו הראשונה בפלילים, תפקודו התקין, והחשש כי הרשעתו תפגע באפשרויות להשתלב במקומות תעסוקה בעתיד.

טיעוני הצדדים להרשעה ולעונש

5. ב"כ המאשימה, עו"ד שחר עידן ועו"ד דרור אקלר, עמדו על הרשעת הנאשם נוכח נסיבות ביצוע העבירות ותוכן איומיו של הנאשם כלפי בת זוגו. התובעים ביקשו לגזור על הנאשם מאסר על תנאי בן 4 חודשים למשך שלוש שנים, צו מבחן והתחייבות. הודגש כי הנאשם הורשע בשתי עבירות נפרדות של איומים לפגוע פיזית בבת זוגו, בתוך 12 שעות, כאשר אחת מהן נעשתה בנוכחות שוטרת בעת שהודיעה לו על תנאי שחרורו. בדרך זו פגע הנאשם בערכים חברתיים של הגנה על הביטחון אישי, האוטונומיה של הפרט ושלמות נפשו של הנפגע במסגרת התא המשפחתי. הוצגה פסיקה רלוונטית שבהם נקבעו מתחמי ענישה שכללו עונשי מאסר בפועל בעבירות דומות. לצד זאת, הוסכם כי עבירות האיומים שביצע הנאשם אינן ברף חומרה גבוה, מבלי שנילווה להן עבירות נוספות. התובעים היו ערים להמלצות שירות המבחן, גילו הצעיר של הנאשם והעדר עבר פלילי ברקעו. עם זאת, במכלול הנסיבות סברו התובעים כי אין מקום לחרוג מהכלל ולבטל את הרשעת הנאשם. נטען כי הנאשם אינו עומד בתנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה לאי הרשעת נאשם, באשר אין בהרשעתו כדי לפגוע פגיעה חמורה בפרנסתו וכיוון שסוג העבירה שביצע אינו מאפשר ביטול הרשעתו מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. נטען כי שיקולי הענישה, בהם הרתעת הרבים ומדיניות הענישה האחידה, גוברים על שיקולי שיקומו של הנאשם.

6. ב"כ הנאשם עו"ד אביב סטרול, ביקש לבטל את הרשעת הנאשם, ולהשית עליו צו מבחן לצורך שילובו במסגרת שיקומית בחסות שירות המבחן. הסנגור טען כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה. הסנגור הסתמך על המלצות שירות המבחן והדגיש כי מדובר במעידה חד פעמית, וכיום הנאשם ואשתו חיים יחדיו אצל הוריו ומגדלים את בנם. נטען כי ההליך המשפטי והמעצר היוו עבור הנאשם גורם משמעותי ולפי הערכת שירות המבחן עם שילוב הנאשם בהליך טיפולי, רמת הסיכון לביצוע עבירות דומות בעתיד נמוכה. הסנגור טען כי בעת ביצוע העבירות, הנאשם היה "צעיר בגיר" בן 23, וכיום הוא עובד ומשקם את משפחתו, כך שהאינטרס לסייע בידו לשמור על יציבות התא המשפחתי ולהימנע מפגיעה בדימויו העצמי. נטען כי הנאשם מקיים את מרבית התנאים שנקבעו בפסיקה לביטול הרשעה. הסנגור הדגיש כי לנאשם אין עבר פלילי קודם

והרשעתו עלולה לפגוע בשיקום התא המשפחתי ובתעסוקתו העתידית. הוגש מכתב ממעסיקו של הנאשם, מר חיים מלאיב (מסומן נ/1), מכתב מאת כב' הרב דוד הכהן מגן יבנה (מסומן נ/2) ופסיקה רלוונטית. הנאשם הביע צער על מעשיו ואמר כי בעת ביצוע העבירה היה "ילד" וכיום הנו אבא לילד ומפרנס יחיד. הנאשם הסביר בהתרגשות ובכי כי הרקע לביצוע העבירות היה כוונתה של ד ואביה להפסיק את ההיריון, בעוד הוא "נלחם" כדי להביא לעולם את ילדם ומסר שהוא מגדל את הילד. הנאשם הודה שפעל ב"טמטום" וללא מחשבה תחילה. לדבריו, על אף מעצרו וההליך המשפטי הוא פעל לשיקום חיי משפחתו. הנאשם הוסיף שהוא בטוח שלא יבצע עבירות דומות בעתיד, הצטער על ה"בלגן" שעשה והתנצל בפני הוריו.

דין ומסקנות

8. ככלל, נאשם שהודה במיוחס לו או שאשמתו הוכחה, מורה האינטרס הציבורי כי הוא יורשע וייענש. ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי, באמצעותה מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם במגמה להביא להרתעה אישית ולהרתעה כללית. כך תוגשמה מטרות הענישה. בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשם, בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682, 683; ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007)).
בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, נקבע כך:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."
בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, נקבע כך:

"משמתבקש בית-המשפט לשיקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראייה כוללת, נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים."

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה שעבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור גובר בדרך-כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות-דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה."

כללים אלה נועדו למקרים יוצאי דופן בהם "אין יחס סביר בין הנזק הנגרם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (רע"פ 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.8.1985)).

לצד זאת מורה האינטרס הציבורי כי בית המשפט יבחן במקרים המתאימים אפשרות לסיים הליך משפטי ללא חותם פלילי. כך קבע השופט ג'ובראן בע"פ 5291/12 **מוחמד אבו האני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.11.2012), שם ביצע הנאשם עבירות שונות וחמורות מהמקרה דנא:

"אכן, אסור לו לאדם לפגוע בערכים המוגנים שזכו להגנה מיוחדת בחסות המשפט הפלילי. אדם החוטא לערכים אלה, מצופה לשלם את חובו לחברה ולשאת בעונש שקבעה החברה בגין מעשיו. יחד

עם זאת, איננו חיים בחברה נקמנית שכל חפצה הוא להעניש את חברה אשר סטו מדרך הישר אך לשם הענישה. אנו חיים בחברה שפועלת לקדם את ביטחונם האישי של חברה, בין היתר, באמצעות המשפט הפלילי תוך שימוש במנגנון הענישה ככלי להרתעה אינדיבידואלית וקולקטיבית, ולצד זאת אנו פועלים לשיקום החוטאים כדי לשלבם בחזרה בחיי החברה כחברים תורמים שמסייעים לקידומה."

9. לצורך הכרעה בשאלת ביטול הרשעה יש לשקול את עברו של הנאשם, חומרת העבירה, נסיבות ביצועה, מידת הפגיעה שהסבה לאחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, דפוס התנהגותו של הנאשם ויחסו לעבירה - נטילת אחריות, הבעת חרטה, משמעות ההרשעה על דימויו העצמי והשפעתה על תחומי פעילותו. נוסף על כך נלקחת בחשבון שאלת שיקום הנאשם במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומו, אשר יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.2.2001)).

10. לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, לרבות העבירות, חומרתן, נסיבות ביצוען ונסיבותיו האישיות של הנאשם, ושקלתי את טיעוני הצדדים, באתי למסקנה כי מקרה זה נופל בגדר החריגים המצדיקים את ביטול ההרשעה. להלן אבאר מסקנותי.

11.1 **סוג העבירה, חומרתה ונסיבות ביצועה** - הנאשם הודה בביצוע שתי עבירות של איומים, אשר בוצעו בסמיכות זמנים. עבירת האיומים היא עבירה חמורה אשר העונש המקסימאלי שנקבע לצידה הנו 3 שנות מאסר. בביצוע עבירת איומים נפגעים ערכים חברתיים של שלווה נפשו של הקורבן, חופש הפעולה והבחירה שלו וזאת במטרה לקדם תוצאה מסוימת העדיפה על המאיים. ככלל, אין להקל בעבירות מסוג אלה ובפרט באלו המכוונות כלפי בן משפחה. אמנם מטיבה עבירת האיומים אינה פוגעת פיזית בקורבנה, אך היא טומנת בחובה אלמנט מחמיר של אימה והשפלה שדורש על פי רוב ענישה מרתיעה (ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373; רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96). במקרה דנא, בוצעו העבירות על רקע ויכוח בין בני הזוג וכוונתה של בת הזוג לעזוב את הנאשם לבית הוריה, ככל הנראה על רקע התמודדות עם קשיים כלכליים. הנאשם מסר כי בת זוגו ואביה אמרו לו שבכוונתה לעשות הפלה ולהפסיק את ההיריון, בעוד הוא עצמו נלחם כדי להביא את ילדו לעולם. מדובר בנסיבות חריגות ומצערות שעל רקען ניתן להבין את סערת הרגשות שאפפה את הנאשם, מבלי להצדיק כמובן את אמירת דברי האיום שהשמיע, אף בנוכחות שוטרת, מבלי שהיה בכך כדי להרתיעו. התרשמתי כי הדברים נאמרו בעדנא דרתחא, באופן ספונטני וללא כל תכנון או מחשבה לממש את איומיו. לא בכדי אישרו התובעים במלא הגינותם כי עבירות האיומים במקרה דנא אינן ברף חומרה גבוה.

11.2 **סבירות היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהרשעתו** - במקרה דנא, דומה כי אין יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו. כאמור, חומרת העבירה דנא הינה ברף נמוך. לצד זאת התרשמתי כי מדובר באדם צעיר, שהרשעתו עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי, בדימויו העצמי ובשלמות התא המשפחתי ששוקם מאז ביצוע העבירות.

11.3 **בחינת פגיעת ההרשעה בעתידו התעסוקתי של הנאשם** - אמנם לא הוצגה לפני פגיעה קונקרטית ומוחשית בעתידו התעסוקתי של הנאשם. הנאשם על פי עדותו עובד כקצב מזה מספר חודשים ואף הציג מכתב ממעסיקו לפיו הוא שבע רצון מעבודת הנאשם ומאמין שלנאשם פוטנציאל להתקדם (נ/1). שוכנעתי כי בשל גילו הצעיר של הנאשם והקשיים הכלכליים עמם הוא מתמודד בשנים האחרונות, לצד חובותיו לפרנס את משפחתו,

עלולה הרשעתו לפגוע בהשתלבותו במקומות תעסוקה בעתיד, כפי שאף צוין בתסקיר שירות המבחן.

11.4 נסיבותיו האישיות של הנאשם - הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו, לקח אחריות, שיקם את חייו הזוגיים והמשפחתיים והביע נכונות להשתלב בטיפול קבוצתי בתחום האלימות במשפחה. אשתו של הנאשם, ד', אישרה כי מאז ביצוע העבירה השתפרו יחסיהם, היא אינה חשה מאוימת מהנאשם והביעה תמיכה בדרכו השיקומית. שוכנעתי כי העבירות נשוא כתב האישום נעשו על רקע נסיבות חריגות שהביאו את הנאשם לסערת רגשות, וכי מדובר באירוע שאינו מאפיין את הנאשם אשר עד כה שמר אל אורח חיים נורמטיבי. עם זאת, אין להתעלם מהאירוע זה ולכן, שילובו של הנאשם במסגרת טיפולית בחסות שירות המבחן תביא להפחתת הסיכון להישנות מקרים דומים בעתיד. שוכנעתי כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה לפגוע במרקם היחסים בתא המשפחתי ששוקם זה מכבר בין הנאשם לאשתו.

11.5 השפעת ההרשעה על דימויו העצמי של הנאשם - נמסר כי הנאשם הנו בעל יכולת וכישורים המגלה מחויבות ואחריות בתפקידים שהנו ממלא במסגרות החיים השונות, אך בה בעת מדובר באדם בעל **דימוי** עצמי נמוך, בעל קשיים בוויסות רגשי המתקשה בקבלת סמכות ובהתמודדות עם גבולות. שירות המבחן התרשם כי מעצרו של הנאשם וההליך המשפטי דנא היו עבור הנאשם גורם משמעותי ומרתיע. רבו של הנאשם, דוד הכהן, שמכירו מינקות, כתב על הנאשם (ראה נ/2) כי הנו "בחור תמים וישר, נעים הליכות, דובר אמת בלבבו בעל מידות טובות, מסור למשפחתו בלב ובנפש, עומל שעות רבות בכל עבודה שלא תהיה כדי לפרנס את משפחתו בכבוד, זהיר ורגיש לכבוד הזולת" להערכתו מעידתו נעשתה בשל הנסיבות ובסערת הרגשות בה היה נתון כאשר ביקש לשמר את העובר שנשאה אשתו ברחמה. מדברי הנאשם בבית המשפט ניכר כי הוא הפנים את חומרת מעשיו. ממכלול הנסיבות, עברו המשפחתי החל מתקופת ילדותו המורכבת, כמפורט בתסקיר שירות המבחן וכלה עם התמודדותו לשמר את התא המשפחתי ולכלכל את הסמוכים לשולחנו, ולאחר שהנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן הודה במיוחס לו הביע חרטה על מעשיו והשמיע התנצלות, הרישהותרת הרשעתו על כנה תביא קרוב לוודאי לפגיעה מסוימת בדימויו העצמי.

11.6 שיקום הנאשם - מצאתי לתן משקל רב לדרכו השיקומית של הנאשם, בעיקר בשיקום משפחתו ולנכונותו להשתלב בטיפול קבוצתי בתחום האלימות במשפחה. נמסר כי מאז ביצוע העבירה השתפרו יחסיהם של בני הזוג והם חיים יחדיו עם בנם בבית הוריו, על מנת לחסוך בהוצאותיהם. הנאשם עובד ומפרנס העיקרי של משפחתו. כפי שנקבע בפסיקה, חשיבות השיקום והטיפול במקרים של ביצוע עבירות בין בני זוג היא רבה ומצאתי לתן לשיקול זה משקל נכבד בעניינו של הנאשם. ראו תפ"ח (ת"א) 1040/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 19.9.2006), שם נאמר:

"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית-המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו-המתלוננת. ככל שרמה זו גבוהה יותר, כך תסתבר יותר ענישה מחמירה, זאת תוך ראיית חומרת העבירות בעבר והצפייה הסבירה כי יחזרו על עצמם בעתיד. כמו-כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על-ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכוון לשיקום והטיפול, או לכוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר-טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר לשיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאיננו נובע מפחד מהנאשם, כך יש

מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול."

וכן ראו בע"פ (מח' פ) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.12.2011):
"כאשר עסקין בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה."

11.7 **בחינת הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות** - התרשמתי כי לא תהא בביטול הרשעת הנאשם כדי הקלת ראש מצדו ביחס לחומרת מעשיו והתרשמתי כי היה במעצרו ובהליך המשפטי כדי להמחיש עבורו חומרה זו, ואף להרתיעו מלחזור ולבצע עבירות נוספות בעתיד. אף פרק הזמן שחלף מביצוע העבירה ועד כה - כשנה וחצי - ואשר במהלכו אין אינדיקציה לעבירות נוספות, יש בו כדי לחזק מסקנה זו. בעניין זה אציין כי שירות המבחן אף הוא התרשם כי הסיכון לביצוע עבירות דומות בעתיד הנו נמוך ובמיוחד נוכח נכונותו והסכמתו של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי.

12. מכל המקובץ ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני ב"כ הצדדים, להמלצות שירות המבחן והתרשמתי ממכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצאתי כי בנסיבות העניין אין יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי, לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה. אין בכך כדי לבטל או להקל ראש בחומרה העבירות שביצע הנאשם, אך נוכח גילו, עברו, ומשיקולי שיקומו, לרבות בני ביתו, מצאתי להושיט את ידי בית המשפט לנאשם, בדרך של ביטול הרשעתו כדי לסייע לו בדרכו השיקומית. למותר לציין כי שיקום הנאשם יתרום לא רק לנאשם ולמשפחתו אלא החברה כולה תיתרם מכך שיפחתו הסיכויים להישנות מקרים דומים.

13. בנסיבות אלה, שוכנעתי כי ראוי להעדיף בעניינו של הנאשם ענישה צופה פני שיקומו ולהשיג את מטרת הענישה באמצעות השתת רכיבי גמול בדרך של עונש שיקומי בביצוע עבודות לתועלת הציבור וצו מבחן. הובהר כי ככל שהנאשם לא יעמוד בתנאים שנקבעו תישקל מחדש הרשעתו והטלת עונש חלופי מחמיר יותר. בדרך זו ישמש ההליך הפלילי כמנוף לטיפול ולשיקום ביחד עם פיקוח הרתעתי, המאפשר דיון מחדש בסוגיית הרשעתו ועונשו של הנאשם ככל שימצא כי אינו עומד בתנאי צווי המבחן והשל"צ.

14. לאור האמור ומכוח הוראות סעיף 192 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, תבטל הרשעת הנאשם והכרעת הדין מיום 13.4.2016. על יסוד הודאת הנאשם אני קובע כי הוא ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, כמפורט לעיל, אך אני נמנע מהרשעתו מהנימוקים המפורטים.

סוף דבר

15. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי, הנני מטיל על הנאשם כדלקמן:

א. שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות במחלקת האחזקה במתנ"ס גן יבנה, בהתאם לתכנית שירות המבחן ובפיקוחו, כאמור בתסקיר מיום 8.1.2017. הובהר לנאשם כי הפרת צו השל"צ עשויה לגרום להפקעתו, חידוש המשפט, הרשעתו בדיון וגזירת עונשו מחדש.

ב. צו מבחן - הנאשם יועמד לפיקוח קצין מבחן, לפי פקודת המבחן (נוסח חדש), התשכ"ט-1969, למשך 12 חודשים מהיום, בהתאם לתכנית, הנחיות ופיקוח שירות המבחן. במהלך התקופה ישולב הנאשם במסגרת טיפולית בתחום האלימות במשפחה בחסות שירות המבחן באשדוד. הובהר לנאשם כי במידה ולא יעמוד בצו המבחן, ניתן יהיה להרשיעו ולגזור עונשו מחדש.

ג. התחייבות - הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪, אשר יהיה עליו לשלם באם בתוך שנה מהיום יעבור על עבירת אלימות, למעט תגרה.
16. ניתן בזאת צו להשמדה/ חילוט/ השבה של המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

העתק פסק הדין יישלח לשירות המבחן באשדוד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ב אדר תשע"ז, 20 מרץ 2017, במעמד הצדדים.